

maafsee, som jeg sagde, lægger større Vægt paa den Arveløys uforandrede Vedvaren, ved hvis Gyldighed de augustenborgske Pretentioner seerrikt bestredes, end der i og for sig nu kan tillægges den. Jeg har allerede udtalt, at naar jeg nu, affeet fra, at det i flige Ting er særdeles ønskeligt ikke at røre ved det Overleverede og Bestaaende, forelægger mig det Spørgsmaal: „Er den reent agnatifke Arveorden eller den agnatifk-cognatifke i og for sig at foretrække, naar vi see hen til fremtidig Anvendelse?“ kan jeg ikke tillægge den agnatifk-cognatifke Arvefølge et saa betydeligt og afgjort Fortrin. Spørgsmaalet stiller sig saaledes: Vil det, til en vis mulig Tid, der nu ikke kan bestemmes, være det Bedste at have Arveløshed, eller at have en meget ubeløst og uønskelig cognatif Arving? Vel er det sandt, at der til Arveløshed, der kan tænkes muligens paa Grund af den blot agnatifke Arvefølge at ville indtræde, i dette Tilfælde kommer Noget, som gjør Stillingen betænkeligere, nemlig de reserverede russiske Pretentioner, men man maa dog huske paa, at de kun ere reserverede ved Siden af Anerkjendelsen af, at den hele Sag skal undergives en Behandling, hvori Rusland forresten ikke spiller en større Rolle end de andre Magter.

Efterat have sagt dette om den ærede Rigsdagsmands Standpunkt, skal jeg komme tilbage til Spørgsmaalet: om Vedtagelsen af hele det kongelige Budskabs væsentlige Indhold af begge Punkter, ikke blot Kronens Overgang til Prindsen af Glücksborg, men ogsaa Ophævelsen af Kongelovens Arvefølge, er nødvendig? Den ærede Premierminister syntes idag at udtale, at Nødvendigheden heraf ikke laae i Overenskomsterne med de fremmede Magter; jeg troer imidlertid, at han mere udtalte, at han ikke vilde lægge dette til Grund for sin Argumentation; han indrømmede ikke, at det ikke laae i Tractaterne (So!), men han sagde, at han vilde have Sagen behandlet i og for sig med Hensyn til Ønskeligheden og Hensigtsmæssigheden. Jeg har heller ikke sagt, at det oprindeligt laae i Tractaterne, men jeg har sagt, at saaledes som denne Sag har udviklet sig igjennem Forhandlingerne indtil det nærværende

Standpunkt, fremstillede det sig for mig som en absolut Nødvendighed at antage Budskabet. Jeg maa her i det Hele udtale mig paa samme Maade som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Mourad), men skal dog tilføie Lidet. Jeg vil bede de Herrer, som tale om Warschauerprotokollen, dog at lægge Mærke til, at denne Protokol er affluttet med et Hof, hos hvilket der fra gammel Tid har været en Misforholdelse med den danske Kongeløys Arvebestemmelser; der er en bestemt nedarvet gottorpff Sølelse, der aldrig har kunnet forvinde, at Kongeloven var traadt indskrænkende i veien for det gottorpff Huses Udsigter. Naar man altsaa modtog saadanne Uttringer som dem, der stode i Warschauerprotokollen, laae det meget nær, at der nærmest var tænkt paa en fremtidig, blot agnatifk Arvefølge, men det laae ikke endda med Nødvendighed deri; jeg har selv sagt, at jeg troede, at det dengang var muligt at omgaae dette Punkt og indslaae en anden Vej; men naar denne Tale om Prinds Christian og hans Gemalindes mandlige Afkom strækker sig igjennem en heel Række Actstykker, saa faaer den virkelig en anden Betydning (Hør!), og jeg troer derfor, at allerede, da Londonerprotokollen affluttedes, havde denne Fremhæven af det mandlige Afkom en anden Betydning, og havde det endnu mere, dengang det kongelige Budskab forelagdes; men jeg har især lagt Vægt paa, at efterat det kongelige Budskab er forelagt, som skeet er, efterat den ene Contrahent, den danske Regjering, har sagt: saaledes forstaae vi, hvad der er forhandlet, og Sagen derpaa har staaet hen i flere Maaned, vil man ikke kunne bringe nogen Forhandling om en anden Forstaaelse i Gang. Det er saaledes, jeg har udtalt mig om den Nødvendighed, som jeg har troet her ligger til Grund.

Man maa ikke for stærkt urgere Renunciationerne som de, der i deres Indhold og Ordlydende skalde staae i Strid med Tanken om en reent agnatifk Arvefølge. Renunciationerne ere fuldkommen rigtigt udfærdigede for den Tid, da de bleve udfærdigede; dengang var det ikke bestemt udtalt, at der skalde være en blot agnatifk Arvefølge, endnu mindre var denne ved-